

чакането, седна в един ъгъл и продължи да вземе пъстрия паун на една копринена възглавница.

Бързо мръкваше.

След като даде последните си нареждания за вечерята, хетерата започна да се облича.

Пулхерия и робините вчесаха дългите ѝ буйни коси, почервиха ги отново, ги ги прибриха в тънка златна мрежа. След това ѝ облякоха копринена риза, върху нея наденаха светла туника с къси ръкави; а най-отгоре сложиха бял хитон, пропъстрен с тънка везба от бисер и елмази. Пояс с шафранов цвят, ~~босипан със скъпи камъни~~, стигаше стройната ѝ талия. Тя взе на коленете си едно съндъче от слонова кост и дълго премята през пръстите си искрящите накити. Най-после избра една връв розов бисер и два пръстена: кръг от елмази, стигаше прозрачния аметист на първия, един единствен огромен смарагд блестеше на втория. Босите ѝ крака бяха обути в сандали от бяла кожа, със златни прашки.

Колкото повече приближаваше часа за вечерята, толкова повече някакво глухо, ^ибезпокойство еживаше сърцето ѝ. Щеше ли да успее да скрие лошото си чувство, нямаше ли най-накрая да избухне и да изгони всички заедно с противния варварин, дори и да загуби главата си заради това. Най-после някакво тъпо безразличие я завладя, докато се стресна от ясния звук на чуңчето върху медната плочка на главната врата.

Затече се за последен път пред огледалото, изтегли още веднъж неуловимо тънка черна черта под клепките си, устните ѝ ^{по-яркочервени} пламнаха още ~~по-яркочервени~~.

Една робиня подаде писмо. Тя скъса нетърпеливо копринения конец, който стягаше свитъка от тънка телешка кожа, разчупи оловния печат и зачете с безпокоен взор. След това изпрати прислужницата вън, допря края на писмото до една свещ и дълго гледа